

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 532: Tất Cả Pháp Tướng, Đều Là Huyền Tướng, Vốn Chẳng Chân Thật. Chính Là Nói Rõ Cái “Có” Của Nó Tức Là “Không”, Cho Nên Có Thể Là

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 046)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Tất cả pháp tướng, đều là huyền tướng, vốn chẳng chân thật. Chính là nói rõ cái “có” của nó tức là “không”, cho nên có thể là.】

Bởi vì tất cả pháp, bao gồm pháp thế gian và pháp xuất thế gian; pháp xuất thế gian bao gồm cả Nhất chân pháp giới, không chỉ là Tứ thánh pháp giới (Thanh văn, Duyên giác, Bồ-tát, Phật) mà bao gồm cả Nhất chân pháp giới. Nhất chân pháp giới mà chúng ta hiện nay thường thấy kinh điển nêu ví dụ như thế giới Hoa Tạng của Phật Tỳ Lô Giá Na, thế giới Tây Phương Cực Lạc, đây đều là Nhất chân pháp giới, đều là huyền tướng, vốn chẳng chân thật. Cho nên Bồ-tát sanh về thế giới Tây Phương, đối với tất cả mọi sự thọ dụng ở thế giới Tây Phương, ngài có chấp tướng hay không? Ngài sẽ không chấp tướng đâu, nếu ngài chấp tướng thì đã không thể vãng sanh. Nghe nói nhà cửa ở thế giới Tây Phương Cực Lạc đều làm bằng thất bảo, đường sá đều lát bằng vàng ròng, nơi này tốt quá, mình đến đó sẽ được hưởng phước. Có tâm thái như vậy thì không thể vãng sanh, niệm Phật tốt đến mấy cũng không thể vãng sanh; một ngày niệm mười vạn câu Phật hiệu, niệm hai mươi vạn câu Phật hiệu cũng không thể vãng sanh. Vì sao không thể vãng sanh? Vãng sanh không phải nói ở chỗ niệm số lượng Phật hiệu bao nhiêu, không quan trọng ở chỗ đó. Ngẫu Ích Đại sư trong “Di Đà Kinh Yếu Giải” đã nói với chúng ta: “Có thể vãng sanh hay không, quyết định ở chỗ có Tín Nguyện hay không”, bạn thực sự tin tưởng, thực sự phát nguyện, đây là điều kiện để vãng sanh; “phẩm vị cao thấp, nằm ở công phu trì danh sâu hay cạn”. Ngài không nói là số lượng trì danh nhiều hay ít, không có cách nói như vậy, mà là sự sâu cạn của công phu. Công phu là gì? Là tâm thanh tịnh.

Trong Tịnh độ tam kinh đều nói rõ cho chúng ta biết, công phu niệm Phật nói chung được chia thành ba bậc. Thấp nhất là “công phu thành phiền” (công phu kết thành một khối), gọi là công phu thành phiền nghĩa là trong tâm từ sáng đến tối chỉ có một câu A Di Đà Phật, ngoài A Di Đà Phật ra thì không màng đến gì khác, không có một niệm nào khác, công phu này kết thành một khối. Niệm đến công phu như vậy thì bảo đảm vãng sanh, bạn thực sự nắm chắc phần thắng, quyết định vãng sanh, sanh về cõi Phàm Thánh đồng cư. Công phu cao hơn một tầng, khi kiến tư phiền não đã đoạn, niệm đến “Sự nhất tâm bất loạn”, thì đương nhiên vãng sanh tự tại, không cần bàn cãi. Ngay cả công phu thành phiền, trong thành phiền cũng có chín phẩm, người đạt thượng tam phẩm (ba phẩm bậc cao) sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc thì muốn đi lúc nào là đi lúc đó, rất tự tại, hưởng hồ là người đạt Sự nhất tâm. Công phu cao hơn nữa là “Lý nhất tâm bất loạn”, Lý nhất tâm bất loạn là kiến tư, trần sa (phiền não) đều đã đoạn, phá một phẩm vô minh, chứng một phần pháp thân, người như vậy sanh về Tây Phương là cõi Thật Báo Trang Nghiêm. Đây là nói về sự sâu cạn của công phu niệm Phật, công phu nằm ở tâm thanh tịnh. Sở dĩ gọi là công phu thành phiền, Sự nhất tâm bất loạn, Lý nhất tâm bất loạn, nói thật ra, đều là do độ thuần khiết của tâm thanh tịnh không giống nhau. Công phu càng cao, tâm thanh tịnh càng thuần, sự việc là như vậy. Tâm tịnh tắc độ tịnh (tâm thanh tịnh thì cõi Phật thanh tịnh), như vậy mới có thể vãng sanh. Trong tâm là tham, sân, si, niệm Phật làm sao có thể vãng sanh? Tuy nói là đới nghiệp (mang theo nghiệp vãng sanh), nhưng cổ đức đã giảng cho chúng ta rất rõ ràng: mang theo nghiệp cũ chứ không mang theo nghiệp mới, là mang theo tội nghiệp đã tạo từ thuở xa xưa, chứ không phải tội hiện tại một mặt niệm Phật, một mặt vẫn đang tạo nghiệp, như vậy thì không thể vãng sanh. Có lẽ có người hỏi: Tôi niệm Phật sao lại tạo nghiệp? Đó là bạn dùng tâm tham để niệm Phật. “Tôi muốn niệm Phật, tôi muốn sanh Tịnh độ, nơi Tịnh độ đó đều là thất bảo, đều là vàng ròng, tôi ở nơi này nghèo khổ túng quẫn quá, sống quá khổ sở, đến được nơi đó, tôi sẽ được phú quý”, dùng tâm thái này để niệm Phật, một mặt niệm Phật một mặt lại khởi tâm tham, vậy sao có thể vãng sanh? Như vậy thì không thể vãng sanh. Cho nên niệm Phật phải dùng tâm thanh tịnh, phải buông bỏ sạch sẽ tham, sân, si, như vậy mới tương ưng, mới thấu rõ được “có” tức là “không”. Do đó, huyền tướng này là có thể lìa bỏ. Bởi vì có thể lìa bỏ, chúng ta mới có thể rời khỏi thế giới Ta-bà, mới có thể vãng sanh Tịnh độ.